

30 km per uur. Mooi hè?

Geliefd mens,

Op zondagochtend probeer ik, als de wekker een beetje meewerkt, altijd op tijd in de auto te stappen. Niet om zo vroeg mogelijk op de plaats van bestemming te zijn, maar juist om onderweg ergens een afslag eerder te kunnen nemen en de weg binnendoor naar het gebouw van de gemeenschap te rijden. Zodra de snelweg dan plaatsmaakt voor smallere wegen en het landschap zich langzaam opent, merk ik hoe ook mijn gedachten rustiger worden en ik langzaam toeleef naar de eredienst.

Zo ook afgelopen zondag, onderweg naar Zutphen, waar we samen waren met de gemeenschappen De Berkel, Winterswijk en Deventer. Het lukte weer om het laatste stuk binnendoor te rijden en zo kwam ik terecht in het kleine plaatsje De Hoven, vlak voor Zutphen. Bij het binnenrijden van de dorpskern werd ik verwelkomd door een geel verkeersbord met daarop de woorden: *Geniet meer met 30 km per uur!* Ik glimlachte en minderde vaart.

En het werkte. Het was alsof ik ineens anders waarnam. Het frisse groen langs de weg leek dieper van kleur, voortuinen stonden vol in bloei, er werden vlaggetjes opgehangen en op verschillende plekken waren mensen bezig met voorbereidingen voor een wedstrijd. Het dorp ademde rust én verwachting tegelijk. Aan het einde van de straat stond opnieuw een bord op mij te wachten. Deze keer met de woorden: *30 km per uur. Mooi hè?*

En ik dacht: doen we op zondagochtend tijdens de eredienst eigenlijk niet iets soortgelijks? In de ratrace die het leven soms kan zijn, met ons hoofd vol gedachten, zoeken we bewust een moment om even '30 kilometer per uur' te rijden. Even van de snelweg af om te vertragen. Alsof we samen een versnelling lager gaan om te kunnen ervaren wat anders vaak verborgen blijft in de gehaastheid van alledag. En dan kan het gebeuren dat we in het ogenschijnlijk gewone opeens het buitengewone zien.

Misschien is dat wel waarom de eredienst op zondagmorgen rijk is aan rituelen. Sommige klein en bijna ongemerkt aanwezig, andere juist vertrouwd en duidelijk herkenbaar. Ze helpen ons om ruimte te maken voor aandacht, voor verwondering, voor troost en misschien óók wel om meer te genieten. Niet oppervlakkig of vluchtig, maar dieper vanbinnen. Een genieten dat ontstaat in het ervaren van verbinding. De verbinding met het leven en met dát wat ons overstijgt.

Zulke momenten zijn nodig omdat het leven soms veel van ons vraagt. Er zijn zorgen die zich niet laten oplossen, vragen waarop geen sluitend antwoord komt en tijden waarin het moeilijk is om hoopvol te blijven kijken. Juist dan kan het helpen om je verbonden te weten. Niet om aan het leven te ontsnappen, maar juist om te zien wat er is, om er bewuster, moediger en liefdevoller in te kunnen staan.

In onze ontmoetingen, vol van rituelen, zoeken we woorden, zingen we samen en zijn we stil. Alles wat ons helpt om verbinding te ervaren met iets wat groter is dan wijzelf. Met datgene wat ons draagt, raakt of optilt en dat zich nooit helemaal laat benoemen. Toch blijven we proberen er woorden aan te geven: God, liefde, bron, licht, of...

Maar niet alles hoeft verklaard te worden om het toch diep van binnen te kunnen voelen. Misschien is dat wel de kracht van rituelen. Je stapt er als het ware in. In de stilte, in de muziek, in de ontmoeting. Pas wanneer je niet als toeschouwer aan de kant blijft staan, maar je eraan durft toe te vertrouwen, kan er iets gebeuren wat zich moeilijk laat uitleggen, maar wat het leven meer diepte en bezieling geeft. Dat verstaan ze in De Hoven heel goed. Daar werd niet verklaard of uitgelegd wat je zou moeten voelen, maar je werd eenvoudigweg uitgenodigd om het te ervaren. Om langzamer te rijden, te zien wat er is en diep van binnen de verbinding te voelen.

Mooi hè?

Met een hartelijke groet, graag uw broeder,
Marten van der Wal

Aandacht voor de doopbelofte

Op zondag 7 juni is de 19de landelijke tweedekringdag in en rondom SnowWorld Zoetermeer. Een mooie kans om ze een kaartje te sturen om ze een mooie dag toe te wensen.